

PRESBITER

*Aldott,
Lélekben
teljes, szép
Dükkösdöt!*

A MAGYAR REFORMÁTUS PRESBITERI SZÖVETSÉG LAPJA

XIX. évfolyam 3. szám

BUDAPEST

2010. május-június

Jöjj el, Szentlélek!

*Fájó emberszívbe mint gyógyító balszam,
Lázongó lélekbe mint hódító dallam,
Zokogó sírásra mint öröm harangja,
Életnek, tavasznak hívogató hangja:
Jöjj el, Szentlélek!*

*Gyenge női szívbe mint az erő lángja,
Kereső lélekbe mint lobogó fátyla,
Kedvesség és jóság langyos fúvalmával,
A szelíd Megváltó gyöngéd uralmával:
Jöjj el, Szentlélek!*

*Kis gyermeki szívbe mint a csengő ének,
Ártatlan lélekbe mint a vidám élet,
Ezüstkacagással, angyalseregekkel,
Atyai mosollyal, igaz szeretettel
Jöjj el, Szentlélek!*

*Családi tűzhelyre mint a hit szikrája,
– Békesség, boldogság borulván így rája, –
Magas palotáknak fényes nagytermébe,
Kicsi házikóknak virágos csendjébe
Jöjj el, Szentlélek!*

*Szomorú özvegyhez mint a remény napja,
Éhező árvákhoz mint az árvák atyja,
Könnyek törlesztésre, orvosság-adásra,
Tésvéri szent csókra és vigasztalásra
Jöjj el, Szentlélek!*

*Bűnök tengerében hánykódó habokra,
Minden nemzetekre, kicsikre-nagyokra,
Hitnek sugarával, Jézus szerelmével,
Az örök Atyának örök kegyelmével
Jöjj el, Szentlélek!*

Somogyi Imre

Közgyűlésünkről
(10. oldal)

Presbiteri Imanap
(12. oldal)

Lélekoltás

Alapige: „A Lelket meg ne olt�átok!”

1Thesszalónika 5,19

A Szentlélekhez sokkal több közünk van, mint amennyit öntudatosan felismerünk belőle, tudomásul veszünk Róla. A Szentlélek itt van, nem nekünk kell leimádkoznunk az égből, mert a Szentlelket az Úr Isten nem a mi kérésünkre bocsátotta ki, hanem Jézus kérésére, amikor ezt mondta: „És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké” (János 14,17). Jézus kérésének a teljesítése megtörtént: a Szentlélek itt van a földön, körülvesz bennünket, mint a levegő, és mindenképpen be akar hatolni a szívünkbe. Az imádság a léleknek az a lélegzetvétele, amely által a Szentlelket belélegzi magába. Ilyenformán *nemcsak körülöttünk van a Szentlélek, hanem nagyon gyakran bennünk is, egy-egy igehirdetés, bibliaóra, elmélyítő lelki beszélgetés vagy imádság alkalmával behatol a lelkünkbe. Itt elkezdi bennünk működni, belül világotani, melegíteni, tisztogatni. Mint egy tüzet a lángja, elülteti és lángra lobbantja a lélekben a hitnek a szikráját. Akinek már van valamilyen kis, pislákoló hite, azt a Szentlélek tüze gyújtotta benne. Azonban sokan tapasztaltuk már azt, hogy ez a kis lángocskák, aminek a lobogása annyi örömet okoz a léleknek, újra kialszik, és megint sötét, hűvös, fáradt és szomorú lesz a lélek.*

Ezért olvastam fel most ezt a nagyon komoly figyelmeztetést az Igéből: „A Lelket meg ne olt�átok”, mert nekünk megvan az a veszedelmes képességünk, hogy a Szentlelket meg tudjuk oltani. Mégpedig másokban és önmagunkban

is! Nagyon sokféleképpen történhet ez a lélekoltás, de most próbáljuk csak meg a leggyakoribb esetet vizsgálni, hogy jobban tudjunk elene védekezni! *Másokban* akkor oltod meg a Lélek tüztét, ha megbotránkoztatod őt valamilyen. Jézus ezt szörnyű, súlyos esetre tartja. Azt mondja: „Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkővet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék” (Máté 18,6). De nagyon vigyázzunk, mert nem minden botránkoztatás lélekoltás.

Vannak ugyanis olyan emberek, akik minden apróságon megbotránkoznak. Van, aki már azon is megbotránkozik, ha valaki nem úgy mosolyog rá, vagy nem úgy köszön neki, ahogy elvárta volna tőle. Van olyan, aki azon botránkozik meg, hogy a pap az Ótestamentumból veszi a prédikációjához az alapigét, és olyanokról beszél, amiket nem szívesen hall. Van olyan egyháztagunk, aki kijelentette, hogy addig nem jön templomba, amíg egy bizonyos másik

atyánkfiaát itt lát, mert az ő szemében botránkoztató annak a jelenléte az Isten házában. Van, aki súlyosan megbotránkozott és háttal fordított az egyháznak azért, mert nem választottuk meg presbitereket. Vagy azon botránkozott meg, hogy kapott segílyt, de nem eleget, vagy nem úgy kapott, ahogy szerette volna. Nem az ilyen megbotránkoztatásra vonatkozik Jézus kijelentése, mert ezekben és hasonló esetekben a *sértett önértet botránkozik meg, nem a hit.* Az ilyen botránkozáshoz a hitnek semmi köze nincs, csak a hiúságnak, az önzésnek, az pedig hadd botránkozzon! Minél nagyobb botránkozik, minél hevesebben ütközik valamibe a

